

ԸՆՏՐԵԱԼԸ

Հոգու սրբազան կրթակով վառուած՝
 Իջնում էր Մովսէս լերան գագաթից,
 Իջնում էր ահեղ պատգամներն առած՝
 Օղորայից հանող Աստուծոյ մօտից:

Եւ մինչ կանխատես աշքովն իր հոգու
 Տեսնում էր գալոցն իր ժողովրդի,
 Ու մինչ հրճում էր... ահա ներքեւից
 Զայնէր բարկութեան ու խառն աղմուկի...

Եւ տեսաւ Մովսէս լերան բարձունքից,
 Ժողովուրդն այնտեղ ներքեւ, հովիտում
 Աստուած է շինել ոսկուց, արծաթից,
 Պարում է շուրջը ու հարբած գոռում:

— Ինչո՞ւ մեզ բերաւ Մովսէս անապատ,
 Լի Եգիպտոսից ինչո՞ւ հանեց մեզ...
 Ո՞ր է մեր սըխտորն ու սոխը առաւ...
 Այնտեղ հանգիստ էր ու լիքն էր էնպէս...

Գոռում է էսպէս ու հարբած պարում:
 Ու... սուրբ Սինայի մըռայլ ամպերում
 Կանգնեց մարգարէն, նայեց դէպի վեր.
 — Մի՞թէ այս ամբոխն իմ եղբայրն է, Տէ՛ր...

Լսում եմ ձայնը լեռների գլխին,
 Ծովեր եմ պատռում, անցնում անապատ,
 Հըրեղէն սինով տանում իր ուղին,
 Նա մի՛շտ կասկածոտ, նա մի՛շտ յուսահատ...

Տանջանքի միջից նրկատում եմ ես
 Երկիրն անտեսաց հեռո՞ւ մըշուշում,
 Իսկ նա փոքրոգի, կոյր ու կարճատես,
 Գերութեան սըխտորն ու սոխն է յիշում...

Եւ երբ ամպերում խօսում եմ քեզ հետ,
 Քեզնից փրկութեան պատգամ եմ բերում,
 Նա այնտեղ ցածում մոլի՜, անհեթեթ
 Ոսկի է պաշտում ու հարբած պարում...

Ինչո՞ւ եմ, Աստուա՛ծ, քո վեհ պատգամներ,
 Իմ տանջանքն ինչո՞ւ... Գոչեց զայրացած,
 Ու մեծ խորհուրդի քարեայ տախտակներ
 Ժայռերի գլխից նետեց դէպի ցած...

Բայց... միւս առաւօտ, երբ որ դեռ քընած,
 Հանգչում էր ամբոխն աղմուկից լոգնած,
 Իր ցուպը ձեռքին բարձրանում էր նա
 Դարձեալ միայնակ վե՛ր՝ դէպի Սինա: